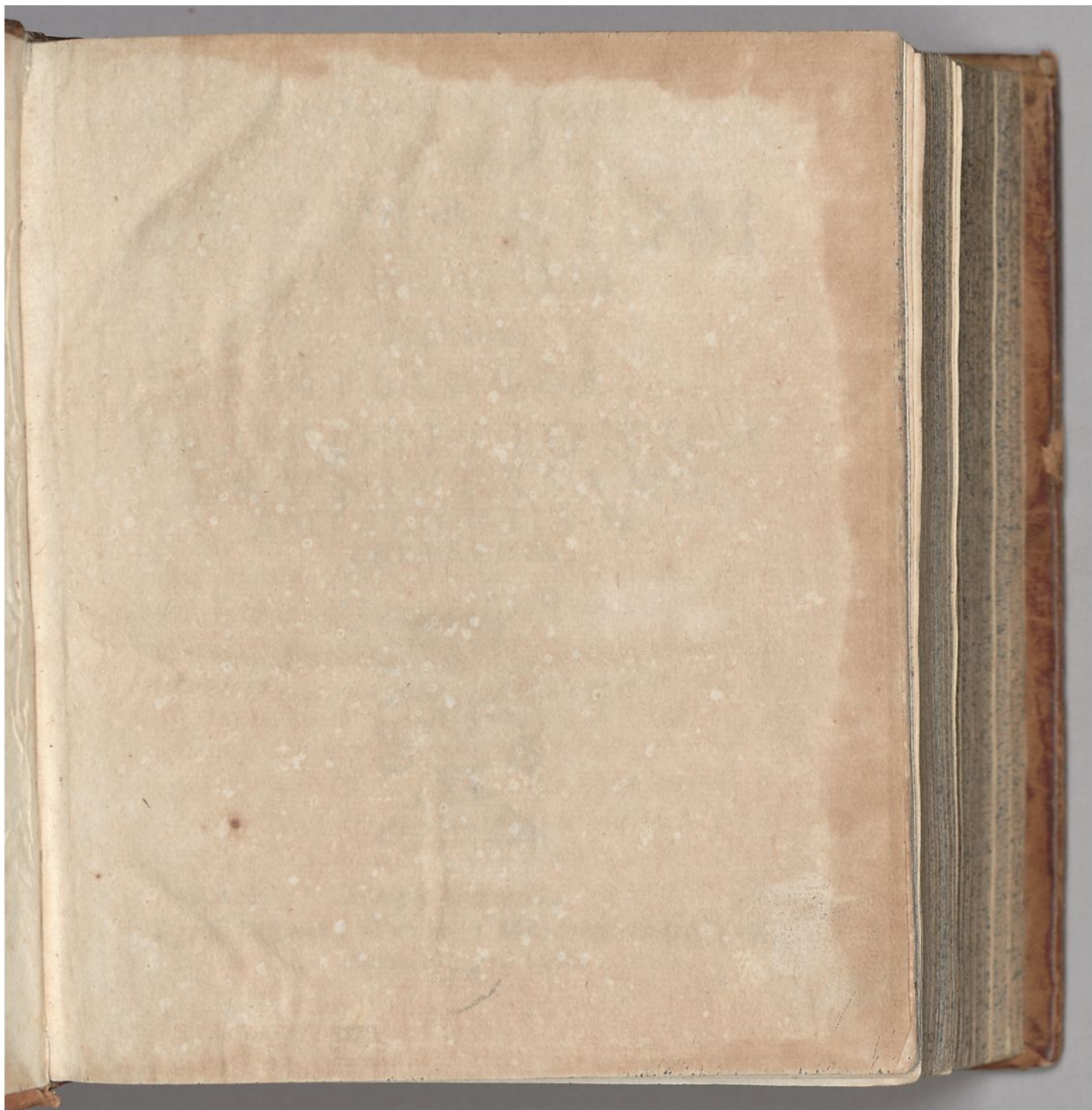

Leibn. Marg.
41

Varia ethica.

(5.)

Q. D. B. V.
ETHICAM
SOLONIS SALAMINII,
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,
DN. FRIDERICO WILHELMO,
MARCHIONE BRANDENBURGICO, ELECTORATVS
HEREDE, ET RELIQA
PRAESIDE
IO. FRANCISCO BVDDEO,
P.P.

ERVDITORVM EXAMINI
A. D. IVLII A. M. DC. XCIX.

SUBMITTIT
CLAMOR IOHANNES von den Busch/
Eques Guesphalus.

HALÆ MAGDEBURGICÆ, Literis CHR. HENCKELII, Acad. Typ.

*Tribulum Dicht. VII. Sapientum praemittendum
vide post Ethicam Cleobuli.*

Q. D. E. V.

§. I.

UNC SOLONEM quoque sistimus, cuius maxima, tum ob formatam legibus Atheniensium rempublicam, tum ob multa praeclare & facta, & dicta, & apud veteres, & apud recentiores est celebritas. Fuisse eum vnum ex septem sapientibus nemo dubitat, & testantur hoc praeter alios, *SENECA* * *Ep. XC.*

& *M. TVLLIVS CICERO*. ** *TROGI POMPEII Epitomasti IVSTINO* * *p. 750.* audit: *vir iustitiae insignis*. Sapientiam eius omnes vno o- ** *in Bruto* re celebrant. Patrem eius, *PHILOCLE* * teste *DIDYMO* apud *PLV. Cap. XV.* *TARCHVM*, ** *Euphorionem* fuisse, autumat, quo ipso a *PLV. lib. II. Cap.* *TARCHO*, *LVCIANO*, *DIODORO SICVLO*, ipsoque *DIOGENE LAER. VII.* *TIO* dissentit, * qui *Execestidae* eum fuisse filium, perhibent. ** *in vita* Nec de patria inter se conveniunt, cum nonnullis Athenien- *Solonis sub* sis, aliis *Salaminius* dicatur. Ast componit haec ita inter se *init.* *vir doctus IO. MEVRSIVS* ** *vt Salamine natum dicat, sed trans- vid. Aegid.* *latum Athenas, vitam deinceps ibi egisse.* De aetate ejus, *Menagii ad* *perpendentibus* quae *HERODOTUS* * aliique tradunt, res certa *Diog. Laer-* *itidem atque explorata videbitur.* *tium p. 25.*

§. II. Vter magis reipublicae profuerit *THEMISTOCLES*, an ** *in vita So-* *SOLON*? disputant *M. ANTONIVS MAIORAGIVS*, & *IACOBVS GRI- lonis c. III.* *FOLYS Lucinianensis*, apud *COELIVM CALCAGNIVM*. ** *SOLON p. 7.*

A 2

enim

* *lib. I. Cap. LXXXVI.* ** *in Disquisitionibus in Ciceronis libros de offic. p. 225.*

enim legibus saluberrimis, artibusque ciuilibus stabilitae ac firmatae reipublicae gloriam retulit, quam armis, propulsa- tis hostium insultibus, defendit, seruauitque THEMISTOCLES : quanquam nec in pace minor fuerit quam in bello, vt auctor
in Themi- est CORNELIVS NEPOS. Si quis tamen expendat secum, quanti
stocle Cap : ad salutem & perennitatem reipublicae referat, vt legibus ac
VI. n. 1. institutis bene sit temperata, SOLONIS forte operam Athe- nienfibus nauatam, non sine ratione praeferet meritis THEMI- STOCCLIS. Quod si vero tantum cum militari fortitudine, ci- uilis prudentia contendatur, quamuis inuidiosa pariter ac difficilis sit comparatio, quin tamen saniorum iudicio, maio- ra ex hac, quam ex illa, in rempublicam profiscantur com- moda, dubitari nequit.

§. III. Sed missis legibus SOLONIS, quippe de quibus ex instituto dicemus, moralis doctrinae quae reliquit praecepta considerabimus. Nam ut PLVTARCHVS **** auctor est, *carmini- bus sententias inseruit philosophicas, intexuitque praecepta civilis sa- pientiae, non vt eam memoriae traderet, sed vt actionum rationes ita redderet.* Dignum autem philosopho effatum est, quo sum- mam velut moralis doctrinae est complexus : *ὅς τε ἡγεμόνα ποιεῖ :* rationem ducem sequere. Etenim si inquirere placeat, in quo a sapiente atque probro viro stultus atque improbus dif- ferat, statim deprehendemus, quod inter eos intercedit dis- crimen, in eo consistere, quod ille in omnibus consiliis suis rationem ducem sequatur, siue rationem *ἡγεμόνα*, hoc est, ducem sibi constituat : hic autem non rationem, sed affectum impotentem, aut consuetudinem, ac morem receptum, aut praeiudicatam quandam sequatur opinionem. Ita sane est : plerique mortalium ita in vita sua omnibusque eius actibus se gerunt, vt patratae actionis, aut suscepti consilii causam af- ferre iussi, afferre aliam, si serio rem fateri velint, nequeant, quam quod hoc sibi ita expediat, aut quod iucundum sit, aut quod mos ac consuetudo ita ferat, aut quod viri sapientia, dignitate, autoritate praestantes, eandem sint ingressi viam.

§. IV. Hos ergo redarguit vir sapientissimus, ingemi- nans illud : *ὅς τε ἡγεμόνα ποιεῖ.* Ast inquis, ratio corrupta est. Est

Est corrupta, sed tum non est ratio. Instas: est tamen in omnibus hominib9 corrupta: ergone omnes homines ratione destituuntur? ita quidem est, per naturam corrupta est in omnibus, vt in moralibus illi sibi relictæ regimen vitæ committi nequeat. Ast si a diuino spiritu per sacras litteras emendetur, non amplius corrupta est: & eo quidem sensu quod a SOLONE dictum est, recipimus, omnesque adhortamur, vt *ὅσῳ ἢ ὅσῳ* sequantur, non autem affectibus aut praeiudicatis obtemperent opinionibus. Nec aliter capimus quando nonnulli recentiorum* dicunt, virtutem nihil aliud esse, quam *amore rationis*. Est sane amor rationis, siue studium ea omnia agendi, quæ ratio diuinit9 collustrata agenda præcipit. Vnde re ipsa non dissentiant, qui virtutem esse studium se semper & ubique ad Numinis voluntatem componendi, docent. Namque ratio diuinitus collustrata hoc præcipit, atque ostendit, quo pacto semper & ubique ad voluntatem Numinis nos componere debeamus.

§. V. Hoc ipsum quoque SOLONIS præceptum inter media proficiendi in virtute, vel primum iure sibi vendicat locum. Quam enim iuuat semper attendere rationi, eiusque decretis præbere aures? Nulla promptior ad exuenda vitia, ad domandas cupiditates, via. Equidem cum ipsa virtute hæc diligentia auscultandi voci rationis, tam arcte connexa est, vt nonnulli eam pro virtutis quadam proprietate venditent**. Qui nobis non aduersantur. Est enim hæc diligentia, hoc studium obtemperandi rationi per scripturam sacræ collustratæ, virtutis & mater & filia. Efficit vt in virtute proficiamus, & quo magis in ea proficimus, eo magis hoc studium in nobis accenditur. Ast vt primum in nobis accendatur, in eo omnis consistit difficultas. Sed hanc superare docent diuinæ litteræ. Philosophia hoc addit, multum quoque conducere, si animus iis imbuatur artibus atque disciplinis, per quas aut affectibus, aut praeiudicatis opinionibus obedire dediscat. Facestant contra artes*, quarum consuetudo, molestos, verbosos, intempestiuos, sibi placentes facit, & ideo non discunt necessaria, quia superuacua didicerunt.

** vid: Arnoldus Genu-
lingius, de
virtute in
genere, Cap.
I. §. II. &
Philarethus
Eth: part:
post: Cap I.
§. I. p. 133

** vid: Ar-
noldus Genu-
lingius de
virtutib:
Cardinalib:
§. I. p. m. 46.
& Philare-
thus l. c. Cap:
II. p. 144.
* vid: Sene-
ca Epist:
LXXXVIII.

A 3

§. VI. p. 737.

§. VI. Subministrat vero & alia, eaque prout a philosopho expectari possunt, optima proficiendi in virtute media, doctrina SOLOXIS. Inter quae primum illud est, quod commercia improborum nos fugere docet: *μη κακοῖς ὀμίλει*: noli malis congregari. Vtique nihil aeque mores corrumpit, & istam quae forte adhuc superest, virtutis scintillulam animis mortalium, praesertim iuuenum excutit plane, eamque extrahit, quam commercium cum improbis. Quemadmodum vice versa, qui cum honestis viris sapientiaeque ac virtuti operantibus nunquam non est, sensim a prauis se abstrahi, atque & exemplis, & sermonibus, & vitae genere quod sequuntur, ad rectiora se duci animaduertit. Recte iterum SENE-

** lib: III. CA: ** Sumuntur a conuersantibus mores: & vt quaedam in contage de Ira Cap. Eius corporis vitia transliunt, ita animus mala sua proximis tradit. E- VII. p. 438. brius conuictores in amorem vini trahit. Impudicorum coetus fortem quoque & silicem virum emollit. Si causam exquirere, pauloque altius rimari velimus, deprehendemus, innatum in-

* vid: Ma- tumque hominibus omnibus esse imitandi alios studium*. lebranchius Eaque propensio ad imitandum tanta est, vt inscii interdum de Inquir: & ignorantes, gestus, sermonemque illorum exprimamus, Verit: lib: quos aut admiramur, aut quibuscum saepius esse nobis con- II. part. III. tingit. Nec vero tantum in pueris, sed adultis quoque, quin

Cap. I. viris, haec propensio ad imitandum deprehenditur. Et licet ex philautia quoque originem trahere videatur, dum per imitationem aliquis similis fieri illi cupit, quem se meliorem praestantiorumque esse credit, nihilo secius si temperetur prudenter, ac ad bona flectatur, hac ipsa inclinatione & studio imitandi, ad pravae cupiditatis, vitiorumque infringendas vires commode quis vti poterit. Atque id quidem fit, si quotidianum cum viris sapientibus nobis intercedat commercium, & isti adeo ad imitandum nobis proponantur. Idemque cum obtineri quodam modo possit, si exempla virorum sapientum ex historiarum monumentis saepius nobis reuocentur in memoriam, rursus patet, cur non tantum haec ratio formandi mores ad virtutem, & veteribus ** & recentioribus fit

** vid. Seneca Ep. XI. p. 539. add. Lipsius in Manuduct. ad philos. Stoic. lib. III. Dissert. XXIV.

fit frequentata, sed reprehendi quoque atque vituperari nequeat.

§. VII. Alterum, quo viam proficiendi in virtute monstrat, praeceptum, hoc est: τὰ σπουδαῖα μελέτα: *praeclara, studiose meditare.* Quo ipso idem sibi velle videtur, ac quod M.

AVRELIVS ANTONINVS vberius hunc in modum exposuit: * *de se ipso suefacere te ipsum debes ut de his tantum cogites, de quibus si quis te ad se ipsum subito interroget, quid nunc meditaris, confestim libere possis respondere, hoc aut hoc: nimirum ut statim constet cogitationes tuas esse simplices, placidas, consentaneas animali ad societatem nato, ac negligenti earum, quae ad voluptatem oblectationemque faciant cogitationum, vacuo contentionis, invidiae, suspicionis, aliorumue, quae si te animo agitare passus esses pudore suffundi oportuisset.* Nimirum si ita semper ad nostras attendamus cogitationes, iisque iniciamus frenum, facile quoque pravae cohibentur cupiditates, quae maximam partem imaginationi, ac friuolis cogitationibus originem debent. In eo autem si quis non elaboret, is a virtutis tramite procul se abesse sciat, sin elaborare superuacaneum putet, ab Ethnicis quoque scriptoribus conuinci erroris, atque redargui poterit.

§. VIII. Quantam porro ad virtutis studium afferat utilitatem, inconstantiam fortunae, & insperatos humanarum rerum casus nunquam non accuratiori consideratione secum voluere, neminem fugit. Hoc ipsum vero SOLONIS iterum nobis maximopere commendat philosophia. Illius nimirum effatum fuit: *diem ante suum beatum dicas neminem: quo quoque Lydorum Regem, ne ob diuitias se beatum putaret, admonuit.* Fuit sane CROESO doctrina SOLONIS salutis: liberatum quippe constat a CYRO, cum iam rogo impositus, ter SOLONIS nomen inclamasset, uti HERODOTVS atque NICOLAUS DAMASCENVS * *aliique testantur.* PLUTARCHVS ** *quidem, nonnulli inquit, Solonis cum Croeso congressum, ut commentitium temporibus refellere se posse putant.* Sed quae difficilia hic atque impedita sunt, plana & expedita reddit, MARSHAMVS *. Interim non CROESI tantum, sed aliorum quoque exemplis fuit comprobatum, verissimum certissimum-

* in *Gan. Chron. Sec. XVIII. p. 625.*

munque esse SOLONIS dictum. Nonnulla velut fasce quo-
 ** Ep. IV. p. dam complectitur SENECA: ** de Pompeii capite pupillus & spado
 527. tulere sententiam, de Crasso crudelis & insolens parthus: Caius Cae-
 sar iussit Lepidum Decimo tribuno praebere ceruicem: ipse Chaerea
 praestitit. Neminem eo fortuna prouexit, ut non tantum illi minaretur,
 quantum permiserat.

§. IX. Sed & vitae humanae breuitas argumentum mor-
 talibus praebet, quo se erigant ad virtutem, & ad aeterna
 stabiliaque quaerenda excitent. De hac itaque subinde vi-
 * Psalm. xc. ros sapientissimos fecisse verba deprehendimus. Ipse MOSES*
 10. vir diuinus dixit: dies annorum nostrorum, quibus viuimus, sep-
 tuaginta anni, & si in fortitudinibus sit, octoginta anni. Quo-
 cum plane consentit SOLON, quippe qui teste CENSORI-

** De die NO ** septuagesimum annum vitae humanae terminum
 Natali Cap. statuit. CENSORINO suffragatur HERODOTVS * apud
 XIV. p. m. quem SOLON ita loquitur: ἐς γὰρ ἐβδομήκοντα ἔτηα
 64. add. ἔσθ' οὖν τῆς ζῆς ἀνθρώπων περὶ θνητοῦ: ad septuaginta annos ter-
 Lindenbro- minum vitae homini prepono. DIOGENES LAERTIVS autem,
 gius ad h. l. ad octuagesimum vsque annum SOLONEM terminum huma-
 * l. c. nae vitae protulisse, nobis auctor est. Refert namque, cum
 MIMNERVS scripsisset: utinam sine morbis molestisque aegritudi-
 nibus, sexagenarium parca offendant mortis, reprehensum eum a
 SOLONE fuisse, hunc in modum: At si mihi obtemperare lubeat
 hoc tolle, nec inuideas quod te talem correxerim. Refinge igitur hoc
 celeriter, & ita cane: octogenarium parca offendant mortis. Esto
 autem, octogesima quis impleat aetatis annum, quod pau-
 cis contingit, nonne nihilo secius verum est, nos in exiguum
 aevi gigni, tamque rapide dati nobis temporis spatia decur-
 rere, ut plerique, cum vix se vixisse sentiunt, viuere desinant?

** Psalm. Consumpsimus annos nostros tanquam sermonem. ** Sed audiendus
 XC. 9. tamen in contrarium quoque SENECA * est: Satis longa vita &
 * de Breui- in maximarum rerum consummationem (ad vitae morumque e-
 rare Vitae mendationem) larga data est, si tota bene collocaretur. Sed ubi
 Cap. I. p. per luxum ac negligentiam destituit, aut nulli rei bonae impenditur,
 559. ultima demum necessitate cogente, quam ire non intelleximus, tran-
 sisse sentimus. Ita est, non accepimus breuem vitam, sed fecimus:
 nec inopes ejus, sed prodigi sumus. §. X.

§. X. Progredimur nunc ad ipsa officia. De iis quidem, quae Deo debemus, extat hoc eius effatum: Θεὸς τίμα, *Deos honora.* Atque istud quidem est quod natura omnes homines docet, quodue omnes totius orbis gentes, barbarae etiam, atq; ab humanitate remotae, profitentur. De iis autem officiis, quae sibi ipsi homo debet, SOLOX, quae referri mereantur, non praecepit. Hinc ad ea, quae ad alios spectant, nos conuertimus, inter quae apud DIOGENEM hoc quoque occurrit: Μὴ ψεύδῃς: *mentiri noli.* Rem agerem a nostro instituto plane alienam, si quae a morum magistris de mendaciis operose disputantur, ** hic referre vellem, aut excutere. Cuncta ** vid. *H.* tamen huc tandem redeunt, ut veritatem dissimulare nefas *Grotius lib. III. de J. B.* ducant, si alterius, quocum nobis res est, interfit, eam minime a nobis occultari; quod si nulla inde ad eum aut utilitas *& P. Cap.* aut incommodum redundet, non quidem nefas esse, quod *I. & P.* mente volumus, regere dissimulatione, interim & quid deco- *fendorffius de J. N. & G. lib. IV. Cap. I.* ri permittant leges, dispiciendum. Quae quidem maximam de *J. N. & G. lib. IV. Cap. I.* partem in se spectata, recte se habent. At id dolendum, putare plerosque, frenum hoc ipso sibi laxatum, ad impune mentiendum: accedenteque mox consuetudine, ne tum quidem, cum vel ipsorum iudicio veritatem dissimulare nefas est, aperte atque sincere quid animo voluant, prodere. Perspectum id plane fuit SOLOX: hinc & Thespian tragoedias agere ac docere prohibuit, * ὡς ἀνωφελεὶ τὴν ψευδολογίαν, *inutilem* * add. *eas falsi loquentiam vocans.* Videbat scilicet, inquit THOMAS AL- *Meursius in DOBRANDINVS, ** vir prudentissimus, periculosum esse, ne quam rerum Solone Cap. falsitatem in tragoediis Athenienses tam libenter spectarent, hanc in XXVII. p. agendis rebus postea imitarentur.* *III.*

§. XI. Certe ex ista ad dissimulandum, & fingendum, mentiendumque pronitate, quam summam esse oportet, ubi non *l.c. add. Ac-* maiori severitate, mendaciis obuiam itur, id tandem efficitur, *gid. Mena-* ut nemini nisi iurato, & vix tum quidem, fides habeatur. At- *gius ad eun-* que decebat profecto Christianos tales esse, ut de iis illud *dem p. 36.* LIBANII * usurpari posset: καὶ γίγνεται τοῖς τοῖς ἀνδ' ὅρκω ὁ τρέ- *B* *προς*

* *Orat. XXVIII. p. 618. add. Isidorus Pelusiota lib. II. Ep. CXLVIII.*
 & *Clemens Alexandrinus Strom. lib. VII. p. 127.*

** de Ca. πος, pro iureiurando mores illis esse possunt. Certe si IOSEPHO **
 ptu. Iud. lib habenda fides, fuerunt eiusmodi Essenorum mores. Omne,
 II. cap. XII. inquit, quod dixerint, iureiurando fortius habent. Ipsum autem
 iusiurandum quasi periurio deterius vitant. Iam enim mendacii con-
 * v. d. Diog. demnatum arbitrantur, cui sine Deo non creditur. PYTHAGORAS*
 Laertius lib. autem omnino vetabat, per Deos deierare, quemque enim id stu-
 VIII. sect. dio se curare oportere, ut ex vitae merito sibi fides habeatur. Quin
 XXII. p. 506. inuentus inter Ethnicos quoque XENOCRATES est, qui cum ut
 ** pro Bal- CICERO ** ait, apud Athenienses sancte grauitateque vixisset, &
 bo cap. XII. testimonium publice dixisset, & ut mos Graecorum est, iuran-
 di causa ad aras accederet, vna voce omnes iudices, ne is iu-
 * lib. II. cap. raret, reclarant. Quod praeter alios VALERIUS MAXIMUS *
 X. de eodem memoriae prodidit. M. quoque AVRELIVS ANTONI-
 ** de se ipso NVS ** talis esse cupit, seque ipsum ut talis sit, exhortatur, qui
 ad se ipsum nec iuramento, nec cuiusdam testimonio opus habeat.
 lib. III. §. V. §. XII. Ceterum si sua sponte facerent homines quod
 leges iubent, iurisiurandi quoque religione ad officium non
 essent compellendi. Namque profecto longe firmitus vincu-
 lum est probitas, morumque sanctitas, quam si quis vel cen-
 ties iure iurando se obstrinxit. Hoc quippe vinculo ut pro-
 bi non indigent, ita ad improbos coercendos & adstringen-
 dos raro sufficit. Atque hoc est quod iterum SOLON sibi vo-
 luit, quando dixit: καλοναγαθίαν ὄρεται πιστότερον ἔχει: virtutem
 atque probitatem iuramento fideliores cense. Quanquam nec in-
 iuratus prorsus vir bonus, inquit THOMAS GATAKERVS, * hoc
 * in Com- ment. ad M. ipsum SOLONIS effatum explicans, sacramento, non vulgari
 Aurel. An- tamen illo, adactus, sed sanctiore etiam, si quid in istis aliud
 son. lib. III. alio sanctius aestimatur, quodque facit ut illius nullus indi-
 §. V. geat. Hoc nimirum innuit, quod subinde SENECA inculcat,
 qui se sapientiae dederunt, velut sanctiore quodam sacra-
 mento ad fugienda vitia, virtutemque colendam se obstrin-
 ** Ep. xisse. Quod maximum, inquit, ** vinculum est ad bonam mentem,
 XXXVII. p. promissi bonum virum. Sacramento rogatus es. Et alibi: * Sa-
 589. piens, affectatorque sapientiae velut sacramento rogatus &c. Quae
 * Ep. LXV. omnia si nobiscum expendamus, vix probabimus illorum
 p. 641. morem, qui sibi subiectos ut iureiurando ad fidem ceteraque
 boni

boni ciuis officia se obstringant, cogere non dubitant. In quo eos, si qui hoc facere renuunt, conscientiae, vtut errantis, distamen serio obtendant, ratio fugit. Namque si improbi sunt, iurisiurandi non valde curabunt religionem: si probi, non iurati facient, quae iure ab illis exigi possunt. Sed dispiciendum hic tamen, quid omnium *περὶ ἀσέων* admittat ratio.

§. XIII. Atque haec quidem quae haecenus disputaui-
mus, ad ea quae erga omnes homines praestanda sunt, perti-
nent. Amicorum autem officia, aliis adhuc, iisque peculia-
ribus legibus inniuntur. SOLONIS de iis hoc extat effatum:
amicos noli cito parare, quos autem paraueris, ne reicias. Ratio-
nem per se quiuis percipit, hinc communi consensu omnium
comprobatur. Certe inter omnes, in quas homines coale-
scunt societates, sanctissima, suauissimaque est amicorum:
quod hodie pauci intelligunt, cum pauci quoque ad amicitia-
m colendam sint idonei, & hinc nec fructus eius percepe-
rint. Ego certe, rebus omnibus accuratius perpenſis, non pos-
sum non meo comprobare calculo illud Stoicorum^{**}: *solos sa-* ^{** vid. Epi-}
pientes, hoc est, virtuti rite operantes, inter se amicos esse. Quibus *Etetustib. II.*
& CICERO^{*} suffragatur: *hoc primum sentio, nisi in bonis amicitiam esse Cap. XXII.*
non posse. Qui enim mores suos voluntatemque non emen- ^{add. Lipsius}
darunt, vt suis tantum cupiditatibus, suis commodis seruiunt, in *Manu-*
ita fieri profecto nequit, vt cum aliis, quod amicorum est, ita *duſt. ad Phi-*
coalescant, vt commoda eorum aut damna pro suis reputent. *loſ. Stoic.*
Qui se spectat, inquit SENECA^{**} *& propter hoc ad amicitiam venit lib. III. Dis-*
male cogitat; quemadmodum coepit, sic desinet. Has autem amici- ^{sert. XVI.}
tias temporarias & esse, & vocari, idem porro SENECA monet. ^{* de Amicit.}
Quanquam & in istis temporariis amicis adſciſcendis caute ^{Cap. XVIII.}
versandum sit, cum sine leuitatis ac imprudentiae nota cito
nō parentur, inconstantis autē famam fubeat, qui eos iterum
reiicit, ne de arcanorum illis concreditorum, manifestatione,
aliisque incommodis dicam. Multo magis autem in vera ami-
citia hac cautione opus est, cum virtutis speciem prae se fe-
rant multi, nec dignosci semper facile a sinceris sapientiae cul-
toribus possint. Vnde qui cito ad amicitias descendit, per
imprudentiam summam, & praecipitantiam, maximis peri-
culis se exponit.

B2

§. XIV.

§. XIV. De liberorum erga parentes officiis, quae SOLON paucis ita complexus est: *γονεας αἰδῶ*, Parentes reuerere, quod breuitati studeamus, nunc nihil dicemus. Constat quoque eum contra parricidium legem non tulisse, causamque interrogatum, respondisse, se ideo hoc non fecisse, quod hoc scelus despectum esset.

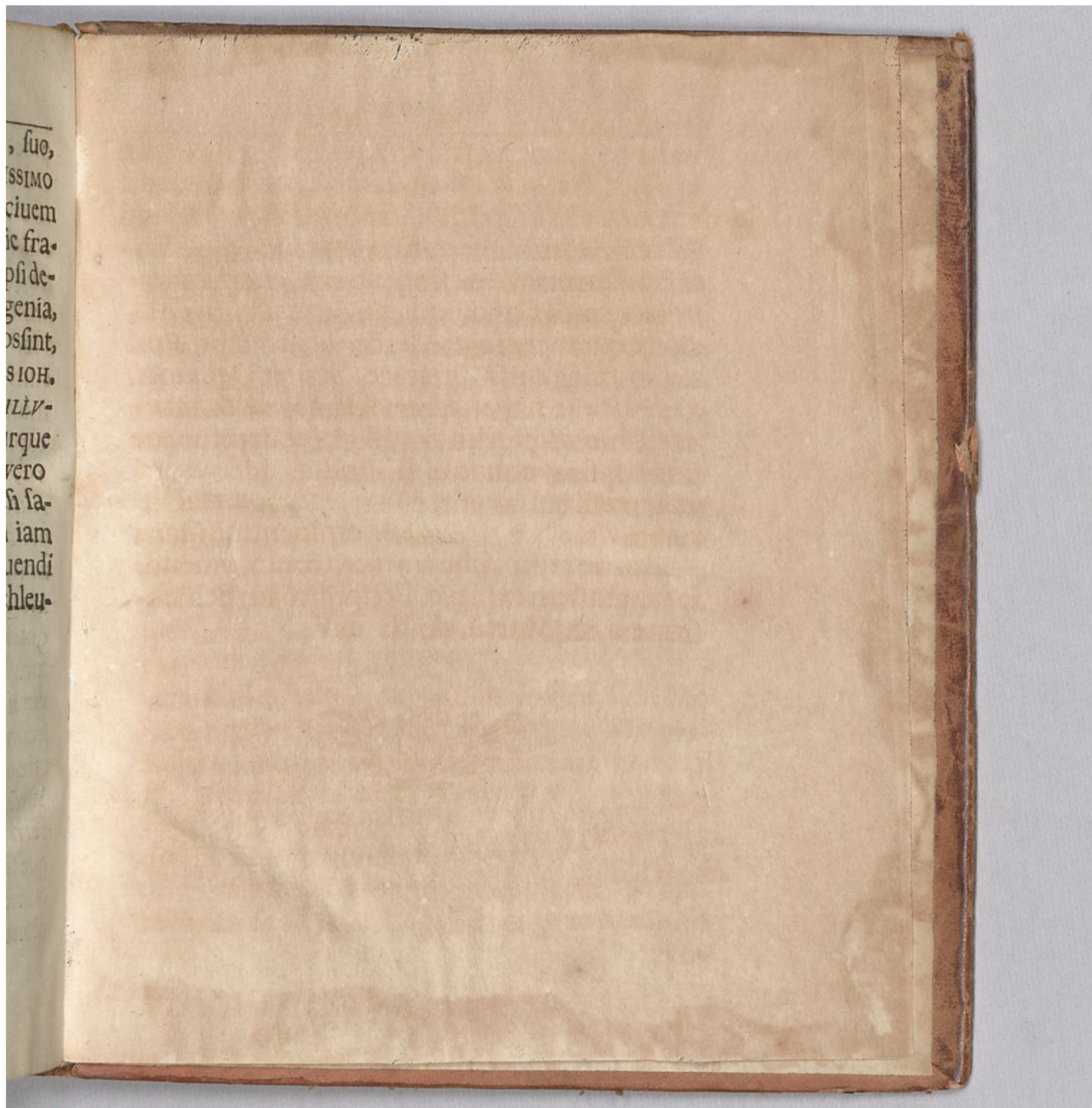
* in Orat. pro rasset. Meminerunt huius rei praeter CICERONEM, * HIERONIMVS, ** PAV-
Roscio Ameri LVS DIACONVS *, alique. Ast experientia atque exemplis compertum est,
no Cap. XXV nulla tanta esse, tamque firma naturae munimenta, quae non perumpat impro-
** Ep. CLI. bitas mortalium. Missis itaque hisce, addemus quae de imperantium ciuium-
* Hist. Mi- que officiis praecepit SOLON. Tunc rege, inquit, cum primum didiceris obedi-
scel. lib. V. re. Quo ipso ambitionem imperitorum hominum, ad dignitates & munera pu-
add. Orosius blica temere adspirantium, coercuit. Nec enim funestius quidquam, ac pernicio-
lib V. Cap. sius, rebus publicis accidere potest, quam cum rerum summam tenent, qui ne-
XVI. sciunt, quid sit obedire, & possint ne adeo effici facile, quae illis in mentem veni-
unt, quaeque fieri a sibi subiectis volunt. Dixit porro SOLON: Regem esse, qui
esset fortissimis viribus. Intermortuam hanc SOLONIS philosophandi rationem

in vsum demum reuocasse videtur THOMAS HOBBSIVS, ** qui itidem in re-
** de Cive Cap. gno Dei naturali, inquit, ius regnandi & puniendi eos, qui leges suas violant, esse a
XV. §. V. sola potentia irresistibili. Ast vt huius quidem errorem accurate & diligenter
* de I. N. & profligauit SAMVEL PVFENDORFIVS, * ita dubium est, num de eo quod sit,
G. lib. I. Cap. an de eo quod fieri fas est, SOLONIS capiendum sit decretum. Certe qui viri-
VI. §. X. bus potentia quae pollent, facile alios sibi subiiciunt, subiectosque vi, vt sibi pa-
reant, compellunt.

§. XV. Admonuit quoque imperantes sui officii circa leges custodiendas,
asserens: leges aranearum telis esse simillimas: illis quippe si quid leue ac imbecit-
lum incidit, inuolui ab eis atque contegi: si quid maius aut grauius perumpi ac
** lib. VII. perire. Quod quidem dictum a VALERIO MAXIMO, ** ANACHARSIDI, a
Cap. II. n. XI. STOBAEO * autem ZALEVCO tribuitur. Docuit tamen SOLON, quo pacto
* Serm. XLIII. effici possit vt legibus humanis sua constet auctoritas, si scilicet indignentur non
minus qui iniuriis non laessuntur, quam qui laessuntur. Sed cetera huc spectan-
tia, praesertim, quae de fortuna aulicorum apud Tyrannos, docuit, legi apud
DIOGENEM LAERTIVM possunt. Id prae ceteris adhuc obseruatu dignum,
quod ad eos spectat, qui rerum dominis sunt a consiliis: consule, non quae sunt
suauissima, sed quae sunt optima.

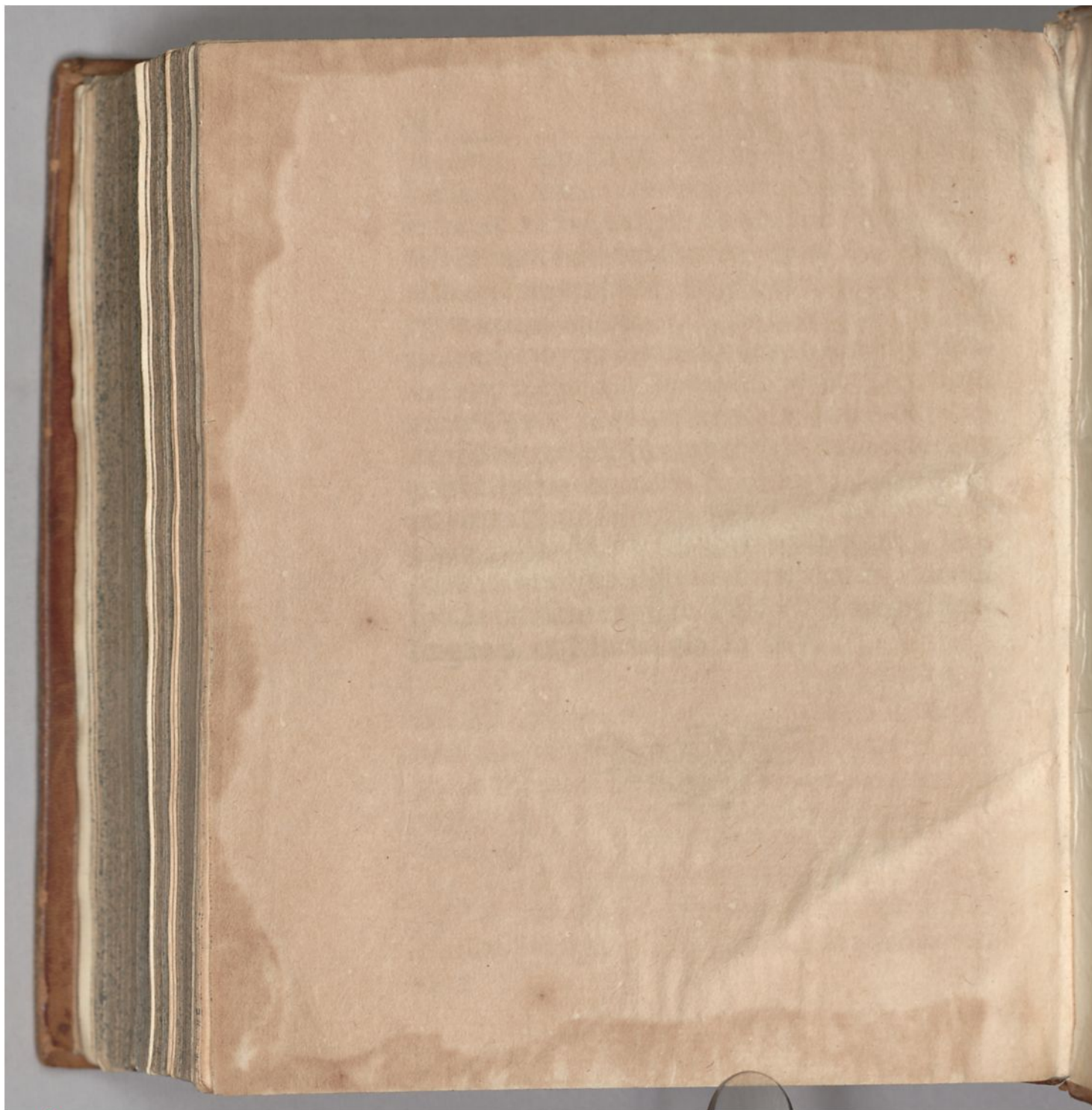
§. XVI. Vltimo loco illud addimus prudentiae praeceptum: tu si sapias fac
singulos probe obserues, ne forte quisquam tegat, quod habet intus odium, & interim
vultu loquatur blando, ac lingua duplex ex atra sonet mente. Optimam autem
rationem aliorum animum moresque explorandi esse, si ad sermonem illorum at-
tendamus, idem SOLON nos docet asserens: τὸν μὲν λόγον εἰδὼλον εἶναι τῶν
ἔργων, sermonem esse quidem imaginem operis. Idem & M. TVLLIVS CICE-
** lib. V. Tu- RO ** docet: qualis cuiusque animi affectus esset, talem esse hominem, qualis au-
scul. Quae est. tem ipse homo esset, talem eius esse orationem, orationi autem facta similia, factis vi-
Cap. XLVII. tam. Sed & A. GELLIVS, * STOBAEVS, ** SENECA, * alique hoc confirmant,
** N. A. lib. quorum passim hac de re afferuntur testimonia. Ceterum quo pacto ex sermone,
XIII. Cap. de indole mentis, moribusq; & propensionibus hominis, iudicium ferri pos-
XIII. sit, alibi docetur.

** Serm. III. * Ep. CXIV. p. 850.

, suo,
SSIMO
ciuem
ie fra-
plide-
genia,
osint,
s IOH.
LLV-
rque
vero
si sa-
iam
uendi
hley-

GOTTFRIED WILHELM LEIBNIZ BIBLIOTHEK
NIEDERSÄCHSISCHE LANDESBIBLIOTHEK

Signatur: ZEN Lebn. Marg. 41:Lebn. Marg. 41, Stück 5, [18] - -

6832

35
GWL B Hannover
036 855 901

IV 5 A
40
685

